

Publicerad 2005-12-01 18:43 av Ki

Ursäkta ostrukturerat klotter... behövde bara vräka ut lite tankar... Tackar dig som orkar läsa dessa, något desperata, rader

Kärlighet

Om vi skulle ta och snacka lite allvar nu...

Alltså på riktigt

Vara riktigt och härligt ärliga mot varandra för en enda gång

Blott ett litet ögonblick

Riktigt sanna

Hur skulle vi låta då?

Vilka sagor skulle flöda fram mellan raderna av våra välpolerade jantediskurser?

Hur skulle våra ögon gnistra av all avund, all förtvinad fientlighet, som vi packat ihop och förpassat till skyddsrummet längst där nere i avgrundens källare?

Skulle våra drömmar dra oss med i ilska och hämd, våra tomma själar skrika förtvivlat efter blod?

Hur skulle då våra sånger ljuda, våra gudsförgätna tårar eka under sanningens ögonlock när vi talar om kärleken?

Säg mig

har du tänkt på det?

Vi älskar!

och vi älskar det där underbara ordet som klingar så stort och svulstigt barmhärtigt i vår saliga, ensliga verklighet

Gör vi inte?

Det gör oss ju så stora och vackra... att se och uppskatta en annan människa så innerligt och härligt... ärligt?

När vi ser, eller till och med känner, en annans smärta-
blir vi inte lite fullkomligare då, som väsen?

Säg mig

har du tänkt på det?

Men var i vår självutplånande kultur finns platsen, inom och utanför, att älska sig själv?

Uppskatta, lovorda, uppmuntra, entusiasmera, stötta, krama, smeka sig själv och sitt eget väsen?

"Du skall älska din nästa som du hata dig själv...”

Står det så i skriften...?

Nej, för själva grunden till all kärlek anses någonstans börja inom var och en av oss

Men, förutsätter inte alla mänsklighetens skrifter och sägner att vi skall äga kärlek inför oss själva först och främst?

Älska sig själv om vi skall kunna älska en annan?

Men Gud nåde dig som är för egenkär

Det gäller liksom att finna rätt balans så man inte förargar någon undertryckt, stackars sate på vägen

Det vore ju ändå det mest förargliga… att tro att man är något för en gångs skull…

och på sin egokärhärlihets autobahn köra över någon annan

Säg mig

Är det inte kärleken i sig vi älskar?

Är det inte den där känslan av komplett hysteri

när hela kroppen vimlar av smådjävlar

då vi skulle kunna rama in en persons rumpa och titta på den för att den är så förunderligt vacker om än det enda vi ser…?

Är det inte detta vi älskar?

Att lidande sitta och vänta på det där telefonsamtalet med miljoner tidsåldrars pirr i fickan

Ett förbannat litet fjantigt sms som aldrig vill komma och aldrig ens hade den intentionen

Att vemodigt och med ångesten bultandes i bröstet vakna upp ensam hemma och veta att det där som hände igår aldrig mer kommer ske

och det ilar så förtvivlat i bröstet

Att få lida, är det det vi älskar?

Eller är det den där känslan av att när man talar så porlar orden fram och landar mjukt i en skimrande damm av samförstånd att spegla sig i?

Att se hur den fordom grumliga bilden klarnar och blir allt mer sällsamt vacker

Nästantill gudomlig…

Att få luta sig bakåt och bara fångas upp av en varmbäddad famn som viskar att allt ska bli bra

Att vi är vackrast på jorden och att inte ens stjärnorna lyser så som våra ögon

Är det att veta att varje dag bär med sig nya lärdomar, nya gåvor, nya vägar att se och uppskatta sig själv och livet?

Att vi får lysa, förtvina, snora och hulka, vråla hysteriskt, skälla och vända upp och ned på himmel och jord och ändå vara lika vackra och älskade

Att vakna upp vid en person som lyss till våra första andetag och frågar: Är du lite tung i sinnet idag älsklingen min…? Kom så skall jag sjunga något vackert!

Att höra en annans hjärta slå fortare när vi räds, se ett par ögon tåras när vi sörjer, och ett jublande leende när vi lyckats ta oss en liten ynka bit närmare vår sanning…

Jag undrar

När vi säger att vi älskar?

Vad menar vi då?

Har du tänkt på det?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ki med Poeter.se id #5377 innehar upphovsrätten